

ПѢСЕНЬ

Кестеновата алея оцвѣти
съсь вечерни цвѣтове коситѣ ни —
скжпѣ ти бѣхъ азъ, близка, свидна бѣ ми ти,
свидни бѣха погледитѣ ненаситени.

И въ прозорцитѣ на тоя свѣтналь храмъ
презъ кадилень димъ и пѣснопѣния,
видѣхме душитѣ си отвѣде тамъ,
посрѣдъ много грѣхъ и много опрощения.

Сякашъ то бѣ мѣничъкъ единъ животъ,
сякашъ бѣхме себе си изкупили.
А вечерница презъ цѣфналия сводъ
дълго грѣ надъ насъ и сребърнитѣ куполи.